

kteřá se vřak podle řu 2—3 zřkona o ochraně nřjenniků pokládř po dobu platnosti tohoto zřkona za uřiněnou na neurřitou dobu s vřpovėdňi lhůtu zvlřstnřmi předpisy stanovenou nebo v mřstě obvyklou, a kteřř by tedy jednostranně přřvě tak mohla břti rozvřzřna jen soudnřm svolenřm k vřpovėdi, jako smlouva nřjennř, do kteřř žalovanř jako dėdička po Evřenii D-ovė podle řu 1116 a) přvř vėta obř. zřk. vřtoupila. Na tom nemėnila by niřeho ani okolnost, že se žalovanř při dojednřnř tėto domnėlė smlouvy přř zavřzřla, že obchodnř mřstnost po uplynutř stanovenė lhůty vyklidř a řalobcům odevzdř, jelikoř řinnost ustanovenř řř 1 ař 6 a 7 — (1), a tedy i přřvě uvedenėho ustanovenř řu 2—3 zřk. o ochr. nřj. podle řu 7 (2) tohoto zřkona nemůže břti vylouřena aneb obmezenř smlouvou stran, řemuř rozumėti jest tak, že i za platnosti zřkona o ochraně nřjenniků nřjennř může nřjennř poměr vřpovėdėti, a že zejmėna může nřjennř smlouva břti zruřena i srovnalou vřli stran, že vřak při dojednřnř smlouvy, vřjmouc přřpad řu 2 (4) zřkona, zde v řvahu nepřřchřzejřci, nelze ji řinně na dobu předem urřenou omeziti (sb. n. s. 1780, 1791). Jelikoř podle toho jde o poměr nřjennř a nřjennř smlouva nebyla zruřena ani vřpovėdi, ani uplynutřm lhůty, ani srovnalou vřli stran, trvř nřjennř poměr dřle, a byla proto řaloba na vyklizenř zamřtnuta niřřmi soudy přřvem a vėc tedy rozhodnuta v podstatě bez přřvnřho omylu.

řis. 5529.

K tomu, by byla dřvka z majetku přřkřzřna v přednostnřm pořadř (ř 62 zřkona ze dne 8. dubna 1920, řis. 309 sb. z. a n.) se vřzřduje, by v přřhlřřce k rozvrhu nebo při rozvrhovėm roku byly předlořeny doklady, osvėdřujřci, že se jednř o dřvku z majetku, vřpadajřci na prodanou nemovitost a kolik řinř řistř, uklřdacřm řřenřm zřiřtėnř hodnota tėto nemovitosti ku dni 1. března 1919.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1925, R I 975/25.)

Rozvrhuje nejvřřř podřnř za exekučně prodanou nemovitost nepřřznal soud přvė stolice v přednostnřm pořadř dřvku z majetku. Rekurznř soud napadenė usnesenř potvrdil. Dřvod y: Dle ustanovenř řu 210 ex. ř. majř osoby poukřzanė na nejvřřř podřnř předlořiti listiny, kteřř jsou dokladem jejich nřroku, nejsou-li jiř u soudu, nejpozdėji při roku v přvopise neb opise, jinak bude přřhlėdřno k jejich nřrokům při rozvrhu toliko potud, pokud z veřejnė knihy, ze zřjemnřch a jinřch exekuřnřch spisů na jevo jde, že jsou podle přřva platnė a k uspokojenř zpřsobilė. Dřvce z majetku přřznřvř ř 62 zřkona ze dne 8. dubna 1920, řis. 309 sb. z. a n. přednostnř přřvo zřstavnř toliko potud, pokud na nemovitost přřpadř, a to jen do řřsti nepřevřřujřci 30% zřiřtėnė řistė hodnoty nemovitosti. I bylo tedy na bernřm řřradě, pokud se třče na finanřnř prokuraturė, by tyto předpoklady, kteřř z vřkazů nedoplatků naprosto na jevo nevřchřzejř, nejpozdėji při roku rozvrhovėm přřkřzřla, a, jeřto tak ani při roku, k nėmuř zřstupce finanřnř prokuratury se dostavil, se nestalo, nelze na přřhlřřkř dřvky z majetku vzřiti

vůbec zřetel. Na tomto závěru, zakládajícím se na přesném ustanovení zákona, nemůže změnití ničeho ani to, že soud prvé stolice učinil již po rozvrhovém roku na finanční prokuraturu dožádání o dodatečné předložení dokladů nutných k posouzení přihlášené pohledávky. K tomu připomenouti dlužno, že ani výkazy nedoplatků ze dne 17. října 1924 a ze dne 6. února 1925 nejsou tak dalece určité, by z nich bylo patrné, že dávka z majetku týká se skutečně jen prodávané nemovitosti. Soudu exekučnímu nelze ukládati povinnost, by sám vyhledával doklady o tom, že přihlášená pohledávka jest co do jsoucnosti a rozsahu správnou (§ 6 popl. zák.). Trhové smlouvy v roce 1912 a 1913 uzavřené, na něž stěžovatelka poukazuje, nedávaly naprosto možnosti přezkoumati správnost dávky z majetku, vyměřované na zcela jiném základě po rozumu Šu 12 zák. o dávce z majetku. Soud prvé stolice rozhodl tudíž zcela správně, když, opíraje se o ustanovení §§ 210 a 214 ex. ř., k pohledávce této nepřihlížel.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Co se týče dávky z majetku jest mylným názor rekurentčin, že si exekuční, pokud se týče rekursní soud mohl sám čistou hodnotu prodané nemovitosti ke dni 1. března 1919 zjistiti a podle toho přihlášenou dávku z majetku v mezích Šu 62 zákona o dávce z majetku ze dne 8. dubna 1920 čís. 309 sb. z. a n., to jest do 30% zjištěné čisté hodnoty v přednostním pořadí z nejvyššího podání přiřknouti. Provésti ukládací řízení ohledně dávky z majetku, oceniti za tím účelem majetek a zjistiti jeho čistou hodnotu jsou povolány orgány finanční správy (§§ 34, 38 čís. 6 a 39 zákona o dávce z majetku) a nikoli soudy (§ 6 popl. zák.). Proto bylo na berní správě, pokud se týče finanční prokuratuře (§ 210 ex. ř.), by buď přihlašující dávku z majetku nebo při rozvrhovém roku předložily doklady, z nichž by šlo na jevo, že se jedná o dávku z majetku, vypadající na prodanou nemovitost a kolik činí čistá hodnota této nemovitosti zjištěná ke dni 1. března 1919, by měl soud podklad pro to, že přihlášená dávka z majetku 30% zjištěné čisté hodnoty nemovitosti nepřevyšuje a že jí tedy požadované přednostní pořadí přísluší. I když se vezme za to, že z přihlášky, pokud se týče z přiloženého k ní výkazu nedoplatků vyplývá, že se přihlášená dávka z majetku týká prodané nemovitosti, nebylo v přihlášce vyhověno požadavku ohledně předložení dokladu o zjištěné čisté hodnotě nemovitosti. Tento doklad předložen nebyl. Vzhledem k tomu (§§ 210 a 214 ex. ř.) nebylo lze ani dávku z majetku z nejvyššího podání přikázati a vytýká rekurentka její nepřičení neprávem.

Čís. 5530.

I při exekuci podle Šu 349 ex. ř. může odklad exekuce ohroziti uspokojení vymáhající strany; byl-li povolen na základě žaloby podle Šu 36 čís. 3 ex. ř., lze uložit žalobci jistotu podle Šu 44, druhý odstavec ex. ř. Pro výši jistoty rozhoduje interese, nastupující na místě plnění